

Điện sắp đánh được thu vào băng. Bấm nút vàng, bức điện được truyền lên không gian. Nút trắng điều khiển bộ phận thu tuyến. Mỗi nút đỏ, xanh, vàng, trắng được ăn thông với một ngọn đèn đỏ, xanh, vàng, trắng.

Ngọn đèn trắng được vặn lên do sự điều khiển vô tuyến của vệ tinh. Thu Thu nghe tiếng lè sè nhỏ trong điện đài. Lisa bấm nút vàng. Ngọn đèn tím ở góc máy bật cháy rồi nháy 2 lần. Chi tiết này có nghĩa là vệ tinh đã nhận được bức điện của Lisa...

Bức mật điện do Sài Gòn gửi ra đã được vệ tinh truyền xuống và tức thời được ghi âm vào băng kim khí đặc biệt. Lisa bấm nút đen; băng ghi âm từ từ phát ra những con số mật mã. Bút chì nguyên tử trong tay Lisa thoăn thoắt trên tờ giấy trắng.

Đèn trong điện đài đã tắt. Lisa chậm rãi cất cái hộp vuông vào bếp, rồi lấy cuốn tự điển Nga ngữ bỏ túi để trên nóc tủ lạnh. Cuốn tự điển này là chìa khóa giúp Lisa dịch bức mật điện (1)

5 phút sau, bức điện được dịch xong. Đọc qua, Thu Thu giật mình:

HH phúc đáp FR. 234.

Đã trú liệu xong xuôi. Nội đêm nay, Z. 30 sẽ tiếp xúc.

Bức điện chỉ gồm một giòng chữ ngắn ngủi và cộc lốc. Nhưng đối với Thu Thu đó là một chuyện biến quan trọng. Z. 30 là bi hiệu của một điệp viên

1) - thể thức xử dụng điện đài đã được mô tả trong *Bạn Muốn Thành Gián điệp?* cùng một tác giả, xuất bản đầu năm 1967.

thương thặng của ông Hoàng, hiện điều khiển Phong Trào Yêu Nước tại Bắc Việt.

Tuy mới gia nhập sở Mật vụ, Thu Thu đã nghe nói nhiều về Z. 30, tức bác sĩ Triệu Dung. Được anh chị em dưới quyền kính cẩn gọi là Anh Cả, bác sĩ Triệu Dung là bạn nối khố của Văn Bình, và trong đệ nhị thế chiến, hai người đã sát cánh tung hoành ở châu Âu trong hàng ngũ quân báo OSS của Mỹ (1).

Lisa nhận ra nét mặt thay đổi của nàng bằng câu hỏi đột ngột:

— Chị biết Z. 30 không?

Thu Thu gật đầu:

— Biết. Có Z. 30 tiếp tay, chúng ta bắt được nhiều lo ngại.

Dựa lưng vào đi-văng, nàng tiếp:

— Mệt quá, xin phép chị cho nghỉ một lát.

Lisa chắt lưỡi:

— Nữ bác sĩ Mông không bao giờ nghỉ buổi sáng. Tuy nhiên...

Người hầu gái ngừng bật. Chuông điện thoại reo vang. Thu Thu nhìn Lisa bằng cặp mắt đầy ý nghĩa. Lisa nhắc máy lên nghe. Đứng gần, Thu Thu nghe rõ mồn một. Đầu giây là một người đàn ông. Một người Nga giọng nói hách dịch:

— Alo, ai đấy, Lisa phải không?

Lisa đáp:

— Vâng, chính tôi. Xin lỗi ông, bác sĩ Mông đang bận tay một lát.

(1)-Z 30 đã xuất hiện trong Z. 28 *Vượt Tuyến*, cùng một tác giả, đã xuất bản

Gã đàn ông nói oang oang :

— Không sao. Lisa nói giùm với bác sĩ rằng chúng tôi đến ngay.

Lisa gác điện thoại. Thu Thu hỏi :

— KGB à Lisa ?

Lisa thở dài :

— Vâng. Tôi lo quá. Nếu như ở Mạc tư khoa thì nguy. Ở Mạc tư khoa, KGB chỉ cho Mõna biết trước 2 giờ đồng hồ để sửa soạn lên phi cơ. Hiện ta chưa liên lạc được với Triệu Dung. Dầu sao, ta cũng phải đợi Triệu Dung đến đưa Mõna đi rồi mới lên đường được.

Thu Thu mặc bộ xiêm y màu hồng gọi cảm của Mõna. Ngắm nàng giây lâu, Lisa phê bình :

— Giống giống quá. Chị không sợ bại lộ đâu. Duy còn một vài chi tiết... Tôi sẽ giúp chị phục sức và trang điểm đúng như Mõna.

Thu Thu ra dáng bần khổ :

— Trăm sự nhờ chị. Theo chị, KGB nghi ngờ ta không ?

Lisa nhún vai :

— Tôi cũng chưa biết. Tốt hơn, chị lánh mặt trong phòng tắm mặc tới tiếp họ.

Thu Thu đẩy nhẹ cánh cửa phòng tắm. Mùi thơm hắc của một loại nước hoa chế tạo bên Nga xông vào mũi nàng. Vốn là người sành nước hoa, và là đệ tử trung thành của nước hoa Buộc-vin, Thu Thu lấy làm khó chịu khi phải hít đầy phổi một mùi hương quê mùa.

Nàng càng khó chịu hơn khi thấy chai hộp đựng đầy mỹ phẩm xếp ngổn ngang trong chậu sứ rửa mặt. Nàng là người ưa ngăn nắp, nhất là sự

ngăn nắp trong phòng tắm, được coi là nơi làm đẹp của phụ nữ tân tiến. Về dung mạo, Thu Thu giống Mõna như tạc, nhưng về sở thích lại hoàn toàn khác.

Nàng vừa bước vào bồn tắm, và những tia nước ấm ấm vừa chảy xuống da thịt thơm tho của nàng thì bên ngoài có tiếng động cơ xe hơi. Một chiếc Zis sơn đen đồ sộ phóng nhanh qua cổng, và đậu xích trước thềm.

Lisa đeo kính cận thị lên mắt. Tiếng giầy dè da nện cồm cộp trên nền gạch hoa láng bóng.

Khách là người Nga vạm vỡ, cằm vuông, vầng trán rộng, mắt sáng quắc như đèn điện. Liếc qua, người nữ tỳ giàu kinh nghiệm nghề nghiệp đã biết đối phương là cáo già công an mật vụ.

Hắn hơi nghiêng đầu, giọng khô khan :

— Chào Lisa. Bác sĩ Mõna còn bận không ?

Người tở gái cũng nghiêng đầu đáp lễ. Cử chỉ tự tin của người nữ điệp viên CIA già dặn đã biến mất, nhường cho sự ngoan ngoãn và nhũn nhặn.

— Thưa, bác sĩ đang trang điểm.

Gã người Nga ngồi xuống ghế bành :

— Hẳn Lisa đã rõ tôi là ai.

Lisa đáp :

— Thưa vâng. Tòa đại sứ đã cho bác sĩ Mõna biết qui danh là đại tá Bun vích.

Bun vích xoa tay, dáng điệu hề hả :

— Đúng, tôi là Bun vích, phái viên của sở An ninh Số viết tại Hà nội. Tôi có nhiệm vụ tới mời bác sĩ Mõna và Lisa lên đường.

Lisa giả bộ sửng sốt :

— Thưa, phải đi ngay bây giờ ư ?

Bun vịch cười ngoại giao :

— Vàng, đi liền. Rất tiếc là không thể báo tin sớm hơn. Vì lẽ gì, Lisa đã đoán biết. Nói cho đúng, chính tôi cũng mới được lệnh khởi hành cách đây nửa giờ. Yêu cầu Lisa thừa lại với bác sĩ rằng tôi không muốn như vậy.

Lisa toát mồ hôi. Nếu phải đi ngay, kế hoạch của CIA và ông Hoàng sẽ thành dã tràng xe cát. Người nữ gián điệp CIA bèn hỏi dò :

— Thừa ông, có thể hoãn được không ?

Bun vịch rit một hơi xi gà mới dốt :

— Hoãn à Lisa ? Không được đâu. Bác sĩ cần lưu lại Hà nội làm gì không ?

— Thừa không. Từ đêm qua, tôi nhận thấy bác sĩ hơi mệt.

— Ồ, tưởng là chuyện gì quan trọng. Tiếng là đi ngay, cũng phải đến tối mới ra sân bay. Đề nghị Lisa đề bác sĩ nghỉ ngơi đến chiều cho lại sức.

— Chắc là đi xa lắm ?

Lisa đặt ra câu hỏi này để xem phản ứng của Bun vịch. Người nữ tỷ đoán đúng : Bun vịch là điệp viên lão luyện, biết giữ mồm miệng mỗi khi cần thiết.

Hắn nhe răng cười :

— Tôi không biết.

Và không đợi Lisa trả lời, hắn đứng dậy :

— Bây giờ là 10 giờ sáng. Đùng 8 giờ tối, tôi sẽ mang xe lại. Thôi, chào Lisa.

Lisa khom lưng một cách lễ phép :

— Không dám. Kính chào đại tá.

Ra đến cửa, Bun vịch quay lại, dẫn người nữ tỷ khúm núm, giọng kể cả :

— À, này Lisa. Tôi đã ra lệnh tăng thêm lính gác ngoài biệt thự, kể từ phút này. Từ giờ đến chiều, tốt hơn Lisa đừng đưa bác sĩ đi đâu.

Lisa hỏi, giọng kinh ngạc :

— Tại sao, thưa đại tá ?

Bun vịch chép miệng

— Đó là chỉ thị chung cho các cơ quan an ninh, không riêng gì cho tôi. Đêm qua, nhiều vụ án mạng lạ lùng xảy ra trong thành phố. Từ lâu Hà nội chưa hề có người bị giết ban đêm. Cấp trên nghi ngờ tay sai của địch dính vào.

Nhìn tận mắt người nữ điệp viên CIA, Bun vịch dẫn từng tiếng :

— Biết đâu địch chẳng phăng ra bác sĩ Mông và bố trí bắt cóc.

Lisa giật nảy người :

— Ồ, làm gì có chuyện tày trời như vậy. Hà nội nổi tiếng là thủ đô an ninh nhất thế giới.

Bun vịch cười rộ :

— Tôi nói đùa đấy. Tổ chức phòng gian của ta ở đây rất đặc lực. Một con kiến cũng khó lọt vào.

Giọng Lisa dướm vẻ lo lắng :

— Những người bị giết đêm qua là ai, hả đại tá ? Hồi sáng, tôi mở đài phát thanh, song không nghe nói tới.

Bun vịch búng tàn xi gà xuống đất :

— Tin này không được công bố nên đài bá âm và báo chí không loan. Sở dĩ tôi nói với Lisa là để giải thích lý do áp dụng biện pháp an ninh chặt chẽ của thượng cấp. Tôi xin nhắc lại : từ giờ đến tối, Lisa không được phép đưa bác sĩ Mông đi đâu.

Lisa đáp :

— Tôi xin triệt để phục tùng mệnh lệnh của đại tá.

Đại tá Bun vịch nắm chặt bàn tay rắn reo của người tớ gái già nua :

— Tôi rất hài lòng vì Lisa.

Lisa cười, bộ điệu tự nhiên :

— Tuy nhiên, tôi sợ bác sĩ Mõna không chịu nghe lời. Bà ấy thường thích tự do cá nhân, và nhiều khi rất bướng bỉnh. Xin đại tá thông cảm : dầu sao tôi chỉ là gia nhân. Giả sử bà ấy nặng nề đòi ra đường dạo mát hoặc xuống phố mua sắm thì sao ?

Mặt Bun vịch cau lại :

— Phiền Lisa nhắc lại với bác sĩ. Dầu bác sĩ muốn cũng không được. Toán canh phòng được lệnh cấm mọi người ra vào biệt thự.

— Kề cả bác sĩ Mõna.

— Dĩ nhiên.

Thu Thu ẻo lả từ phòng tắm bước ra, khoác cái áo tắm bằng vải bông màu hoàng yến của Mõna. Nghe Bun vịch nói, nàng xen vào, giọng khó chịu :

— Đại tá làm rồi. Tôi không phải là tù nhân mà là nhà khoa học được chính phủ Sô viết trọng dụng. Tôi luôn luôn trung thành với chính phủ song không thích tuân lệnh của nhân viên cấp dưới.

Người tớ gái ớn lạnh như bị cảm. Ớn lạnh vì kinh ngạc, lạnh không phải ớn lạnh vì sợ sệt. Lisa không ngờ Thu Thu bắt chước giọng nói của Mõna thật đúng, đúng đến nỗi thoát nghe ai cũng tưởng là Mõna.

Đại tá Bun vịch quay lại, trên miệng nở một nụ cười nửa khả ái, nửa ngạo nghễ :

— Hân hạnh chào bác sĩ.

Thu Thu nói :

— Nếu tôi không lầm, đại tá đã nghe lời phản đối của tôi.

Bun vịch nhún vai :

— Thưa, tôi nghe rõ lắm. Song tôi không thể làm vừa ý bà.

Thu Thu cũng nhún vai :

— À, đó là quyền của ông. Còn tôi có quyền của tôi. Nếu người ta tạo ra cảm tưởng tôi là tù giam lỏng, tôi sẽ lên phi cơ về Mạc Tư khoa lập tức.

— Bà đã hiểu lầm thiện chí của chúng tôi. Bà là nhà khoa học danh tiếng, chúng tôi phải bảo vệ an toàn. Nếu bà sa vào tay địch, Liên xô và phe xã hội chủ nghĩa sẽ mất một vốn liếng tinh thần quan trọng. Vì vậy, bà cần tự hạn chế tự do.

— Hạn chế tự do là điều tôi ghét nhất. Tôi cần báo trước với đại tá, kéo sau này lại trách. Bị chạm tự ái, tôi sẽ rời Hà nội liền.

— Thưa bà, nói là một việc, làm lại là một việc khác. Lấy vé phi cơ về Mạc tư khoa không phải dễ, dầu bà là bác sĩ Mõna. Hiện bà không mang giấy tờ căn cước trong người, sở hàng không sẽ không bán vé cho bà. Giả sử bà có thông hành đặc biệt, tôi chỉ nhắc điện thoại là vé bị hủy bỏ, và nếu bà đã ngồi trong phi cơ cất cánh, hoa tiêu sẽ được lệnh quay lại trường bay Gia lâm cho bà xuống.

Thu Thu tái mặt vì giận :

— Ông là con người tàn nhẫn.

Giọng Bun vịch vẫn ngọt lạt như bích qui Hòa lan.

— Thưa bà, trong tôi có hai con người khác nhau. Con người thứ nhất là đại tá KGB, một cơ quan an ninh hùng hậu, luôn luôn tính toán khoa học, coi thường tình cảm vụn vặt. Con người thứ hai là gã sĩ tình, sẵn sàng rung động trước sắc đẹp tuyệt vời. Bà đẹp như thần vệ nữ, họa là điên tôi mới dám tàn nhẫn.

— Tôi ghét ông hơn ghét người đàn ông nào hết.

Bun vịch cúi đầu, cung kính một cách giả tạo :

— Đa tạ nhã ý của bà. Sơ kiến với mỹ nhân, thì bị ghét là triệu chứng tốt.

Thu Thu gài lại nút áo ở ngực vừa bị tuột để ngăn cản cái nhìn đói khát của gã đại tá Sô viết, kèm theo lời nói thách thức :

— Đừng vội hờn mình, ông g Bun vịch ạ. Sau này, nếu cần yêu ai, tôi sẽ chẳng bao giờ yêu người cứng nhắc và tàn nhẫn của ông.

Đoạn nàng nguây nguây bước đi. Tươi cười Bun vịch chào Lisa rồi ra xe.

Chờ tiếng động cơ nhỏ dần, người nữ tỳ mới xô cửa phòng ngủ. Mônica vẫn ngáy đều. Thu Thu ngồi bên, thân nhiên rửa móng tay. Nghe động, nàng ngẩng đầu :

— Khiếp, bỏ hời chị thắm đầy cổ áo.

• Lisa rút mù soa lau :

— Vâng, tôi lo lắm. Tài đóng kịch phi thường của chị đã làm tôi yên tâm. Bun vịch là sĩ quan Phản gián cao cấp mà còn làm chị thì ai cũng làm. Song, tôi vẫn lo vì...

— Mônica phải không ?

— Phải, vì Mônica. Đêm nay, Triệu Dung mới

đến. Nếu biết rõ giờ giấc thì bố trí cho Triệu Dung vào đây, mang Mônica đi, đã khó. Phương chi Triệu Dung không hẹn giờ. Đúng 8 giờ tối, Bun vịch sẽ cho xe tới. Tới khuya, Triệu Dung lò dò tới, không gặp ta thì công việc hồng bét.

Thu Thu đặt cái rửa móng tay xinh xắn xuống bàn phấn, mặt cau lại trong sự suy tư. Đùng như Lisa giải thích, hai người đang ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Không nghe lời Bun vịch hai người sẽ bị nghi ngờ. Dầu không nghe lời hẳn, tối nay cũng phải rời Hà nội, để Mônica bằng xương bằng thịt trong phòng ngủ. Chỉ còn một lối thoát... Lối thoát này, Thu Thu chỉ dám nghĩ tới trong hoàn cảnh bất khả kháng.

— Chị Lisa này, ..

— Chị tìm ra mưu kế nào chưa ?

— Theo tôi, từng quá phải tính liều. Ta sẽ giết Mônica, chôn trong biệt thự trước giờ khởi hành.

— Không xong. Nếu chôn trong nhà, phải gỡ gạch lên, để lại dấu vết. Chôn ngoài vườn thì không được, vì lính gác kiểm soát từng giây, từng phút. Và lại, KGB có bệ-giê được huấn luyện riêng. Sau khi ta đi, họ sẽ đặt chó vào trong này. . .

— Hay là thủ tiêu xác Mônica bằng cường toan..

— Việc cần thiết là tìm ra cường toan vì ta không có sẵn. Dầu đồ át xít, biến thi thể ra nước, bỏ vào cầu tiêu, giặt cho trôi đi, cũng vô ích. KGB có thể dùng hóa chất để khám phá. Theo thủ tục, sau khi ta lên đường, một đội chuyên viên của KGB sẽ vào nhà với chó bệ-giê và dụng cụ khoa học, khám xét từng tấc đất, từng lỗ so giường.

— Hay là đợi Bun vịch tới, ta lập kế hạ thủ

hắn và bọn lính gác bên ngoài, rồi đoạt xe hơi chở Mòna đi.

— Kế này tạm được, song ta phải bỏ dở cuộc hành trình quan trọng.

— Đành vậy. Ông Hoàng cho ta được toàn quyền quyết định.

— Giết Bun vịch rồi mang Mòna đi đâu ?

— Cũng chưa biết nữa. Nhưng thà liều mạng rời căn nhà này, còn hơn dè dặt tìm ra Mòna

Hai thiếu phụ ngồi im, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Bồng Thu Thu bật dậy :

— À, tôi nghĩ ra rồi. Ta tháo 2 cái đinh vít cầu tiêu bằng sứ trong phòng tắm. Gỡ cái ống sành bên dưới là ta bỏ gì xuống cũng được. Sau này, mực nước trong ống sành sẽ ngấn căn hơi xinh thúi bay lên.

Lisa thở dài :

— Thoạt đầu, tôi cũng tính như chị. Tuy nhiên, Mòna còn sống sẽ giúp được nhiều cho thế giới tự do. Xin chị hiểu rằng tuy có thiện cảm sâu xa với Mòna, nhưng không phải vì thiện cảm cá nhân mà tôi cứu nàng. Bao giờ tôi cũng đặt bổn phận người gián điệp lên trên hết.

Thu Thu thở dài tiếp theo :

— Chị tưởng tôi vui sướng lắm sao ? Đán bà giết người là chuyện không nên. Đán bà lại giết đán bà càng không nên nữa. Hướng hồ Mòna là bạn. Song nếu ta trừ trừ thì công việc bị thất bại.

Lisa trầm ngâm nhìn bình hoa pha lê trên tủ buýp-phê :

— Có lẽ đến phải hạ sát Bun vịch rồi tẩu thoát. Thu Thu đứng dậy, đi đi lại lại quanh phòng.

Màn mẽ cánh hồng láng mượt trong bình pha lê, nàng nói :

— Tôi tin là giết hắn không khó. Khi hắn tới, tôi sẽ mời vào phòng. Hắn là gã si tình, bảo sao hắn cũng nghe. Phiền một điều hắn có thể phản công lại. Thân hình hắn vạm vỡ, cử chỉ nhanh nhẹn tỏ ra giỏi quyền thuật, chỉ có cách đâm sau lưng bất thần mới hạ nổi. Đâm sau lưng không thể giết hắn được ngay. . .

— Chị tin ở tôi. Trong giới giang hồ, thì đâm sau lưng là hèn nhất, song đối với phụ nữ yếu ớt như chúng ta thì làm gì có lợi là được. Tôi đã được huấn luyện thành thạo về kỹ thuật đâm sau lưng. Chỉ cần một nhát xuyên qua tim là hắn tắt thở.

— Còn tài xế và lính gác ?

— Sau khi Bun vịch chết, chị ra thêm dặn tài xế mời tên trung úy Hồng quân chỉ huy bọn gác vào. Rồi giết.

— Như vậy, tôi thấy chưa ổn. Ta lừa tên trung úy vào nhưng chưa giết. Ta sẽ dùng hắn lái xe ra ngoài ô. Đến nơi, ta mới giết hắn, ném xác xuống ruộng rồi quay vào thành phố, bắt liên lạc khẩn cấp với Triệu Dung.

Về mặt Lisa tươi hẳn. Đặt một tay lên vai Thu Thu, người nữ điệp viên CIA nói :

— Có chị một bên, tôi cảm thấy yên tâm. Bây giờ, chúng ta tạm đồng ý về kế hoạch giết đại tá Bun vịch. Lát nữa, chúng ta sẽ thảo luận lại.

Thu Thu cười, giọng thân mật :

— Chị ơi, em đói rồi.

Lisa vỗ trán :

— Ừ nhỉ, tôi quên bẵng. Chị chờ trong 15 phút. Có món cá mòi và ikra ngon lắm.

— Có rau và trái cây không, Lisa ?

— Khô quá, Mõna chỉ thích đồ biển, nhất là cá. Năm thì mười họa mới dùng rau. Tôi biết chị ghét thịt cá lắm, nhưng không thể nào chiều được. Vì dầu sao chị là nữ bác sĩ Mõna. Đặc biệt hôm nay mời chị ăn xúp schichi (1). Món cải bắp này rất dễ tiêu, chắc chị bằng lòng.

Thu Thu miễn cưỡng gật đầu. Sở dĩ nàng giữ được thân hình cân đối, này nở là do biết chọn thực đơn thích hợp. Sinh sống ở xứ lạnh, Mõna cần món khó tiêu hóa và nhiều nhiệt lượng. Vì công tác, Thu Thu đành phải tạm quên sở thích dễ tiêu theo một nếp sống trái ngược. Ăn béo bỏ trong vòng một tháng, nàng sẽ mập lên. Mặc dầu là điệp viên hành động, nàng vẫn là đàn bà, đúng hơn là đàn bà đẹp, đêm ngày lo lắng cho đường cong tuyệt diệu, không để gầy bợt ho ạc nặng thêm mỡ-ram mỡ. Điều nàng sợ nhất là khi về Sài Gòn sẽ bị chị em chê cười.

Nhất là sợ Văn Bình.

Nàng tự hện thầm sau khi thành công ở Hà Nội sẽ sang Lào, gặp chàng lần nữa. Chàng vốn ghét đàn bà tham ăn, và đàn bà mập. Trời ơi, nụ cười dè dặt của chàng sẽ làm nàng nghẹn thở !

(1) người Nga thường ăn cá mòi, được nấu hàng chục kiểu khác nhau. Tuy nhiên, món ngon nhất của họ là ikra, tức là caviar tức là trứng cá chiên (esturgeon) ướp muối. Còn schichi là bắp cải muối chua, tương tự như bắp cải chua Đại hàn, hoặc dưa chua của ta .

Cửa phòng ngủ khép lại nhẹ nhẹ, người hầu gái đã xuống bếp. Còn lại trong phòng với Mõna ngủ say li bì, Thu Thu bỗng thấy tâm hồn trống trải. Rón rén, nàng bước lại gương.

Nhìn trong tấm gương lớn, cao bằng người, nàng nở nụ cười hãnh diện. Nàng vẫn trẻ đẹp đều đặn như dạo nào, khi còn là cô gái căng phồng nhựa sống ngây thơ. Vẫn mở tóc lòa xòa một cách nũng nịu trên khuôn mặt dài, diềm đôi lông mày như vẽ hình cánh cung, trên cặp mắt rộng, đen láy luôn luôn ướt, như sắp tuôn ra giọt lệ thẹn thò. Vẫn làn da trắng như ngó sen, trắng từ cái cổ cao, tròn, đầy đặn, trắng đến bàn tay thập bút, thon thon như được bóa công nặn ra để dạo phim đàn dương cầm. Vẫn bờ vai tròn trĩnh, thỏa thuê, tỏa xuống một thân hình đầy rẫy đường cong tóe lửa, bụng thót lại, làm bộ ngực dưng đura, nở ra như hai trái lê mơn mớn mọng nước rung rinh trên cành cây trĩu nặng dưới gió đầu xuân.

Bất giác, nàng mở áo tắm. Da thịt nõn nà của nàng lồ lộ trong gương. Trạng thần vệ nữ cũng chỉ cân đối và khêu gợi đến như thế này là cùng. Nhờ kho tàng độc nhất vô nhị, nàng đã thành công trong những trường hợp khó khăn mà điệp viên thượng thặng đàn ông thất bại nặng nề. Năm tháng trôi qua, song nàng không thay đổi, vết răn thời gian không hề ghi dấu trên làn da căng bóng và êm mát. . .

Toàn thân nàng rung động trong một xúc cảm kỳ lạ. Rồi người nàng nóng ran. Cảm giác nóng bỏng này thường bùng dậy mỗi khi tận hưởng

hạnh phúc thàn diệu trong tay Văn Bình. Nàng bỗng mường tượng lại, như mới xảy ra hôm qua, một trưa mùa thu bên hồ nước trong xanh, cô khẽ nhìn thấy sỏi trắng dưới đáy, nàng nằm dài trên nệm cỏ mượt, gối vào đùi chàng.

Chung quanh hai người, cỏ cũng thơm mà gió cũng thơm. Một con hoàng anh, lông mịn như nhung lơ, đậu là là trên bông hoa gần đấy. Rồi tiếng chiêm chiếp dịu dàng nổi lên. Con cái bay vụt lên cành cây cao, nơi đó con đực đang chờ.

Thu Thu rung mình. Văn Bình chờ đúng lúc đôi chim rĩa lông cho nhau để áp môi chàng vào môi nàng, da thịt chàng vào da thịt nàng. Rúc vào ngực chàng, nàng kể lại những chuyện sóng gió trong đời, từ lúc lớn lên, rời nhà trường, gia nhập ngành điệp báo Anh quốc. Chàng ghi chặt nàng, giọng đê mê :

— Anh biết hết bí mật về đời em. Duy còn một điều. Tại sao em lấy bí danh Thu Thu ?

Nàng phá lên cười như pháo nổ :

— Ô, định nói nhiều lần mà quên mất. Thú vị lắm, anh ạ. Anh đã biết tên thật của em là Vinh Mỹ, Phan thị Vinh Mỹ. Gia nhập tình báo MI-6, em mang số hiệu 234. Lần đầu tiên qua Viên đóng hoạt động em được gọi tới văn phòng ông chánh sở Công tác, một cụ già lắm cằm nhưng hiền lành như dế. Ông cụ hỏi em muốn lấy bí danh nào, em đứng ngẩn người suy nghĩ. Ông cụ bèn mở một cuốn sách dày bằng cuốn tự vị, yêu cầu em chọn. Bỗng em nhìn tấm lịch treo tường thấy con số 22 22 là ngày sinh nhật của em. Chi bằng lấy hai con số 2 làm bí danh. Two Two... Two Two trong tiếng

Anh cũng như Thu Thu trong tiếng Việt. Thấy tên này hay hay, em không đổi nữa. Về Việt nam, em gh tên Thu Thu trong sổ thông hành. Nếu anh cho lái xấu, em sẽ lấy tên khác. . .

— Không, Thu Thu tình tứ lắm. . .

Chàng hôn thật lâu vào môi nàng. Buổi trưa mùa thu ấy xa rồi, Văn Bình đã khoác áo nhà sư ở ngoại ô Vạn Trượng. Còn nàng lao đầu vào sào huyết của Tử thần. . .

* * *

Trời xầm dần dần. . .

Nắng chiều vàng ủa đã nhạt trên những ngọn bàng ngắt ngều ngoài sân rộng, thay vào bằng màu đen âm đạm, Lisa rót rượu vào ly, băng khung nhìn qua khung cửa.

Dưới ánh đèn nê-ông sáng xanh mát mắt. 5 cá va li lớn được đặt ngay ngắn trên thảm cói phòng khách. Hành trang đã được sửa soạn xong xuôi. Tì tay vào ghế, Thu Thu ngắm nụ hồng cuối cùng vừa nở lớn trong bình hoa pha lê trong vát. Nàng nhìn lấy lệ vì trí óc nàng đang bận suy nghĩ. Suốt từ trưa đến chiều, nàng bàn bạc không ngừng với Lisa về cách đối phó với Bun vich. Và đôi bạn gái đã quyết định : hạ sát Bun vich rồi bỏ trốn.

Lisa quay lại :

— Chị dùng rượu nhé ?

Thu Thu lắc đầu :

— Cảm ơn chị. Tôi không ưa vodka.

— Chị lại quên rồi. Bác sĩ Mona mẹ vodka như trẻ con mê kẹo.